

פרשת עקב

המרבה בתפילה והזועק לה', תפילתו נשמעת

כתוב במסכת תענית דף ב. "דתניא: לאהבה את ה' א-להיכם ולעבדו בכל לבבכם, איוזו היא עבודה שהיא בלב - הוי אומר זו תפילה" כיון שעיקר התפילה היא הכוונה ותפילה ללא כוונה אומר חובות הלבבות שער חשבון הנפש פי"ג ט', [אברבנאל עמ"ס אבות (פרק ב' משנה י"ג), תניא פרק ל"ח]. היא כגוף ללא נשמה כלומר תפילה זו לא שווה הרבה, אדם צריך להתאמץ ולהתפלל בכוונה כיון שכל ענינה של תפילה היא הכוונה וזוהי העבודה בתפילה. התפילה היא המפתח לכל העניינים לכל דבר יש להקדים תפילה

הגמרא במסכת ברכות ל"ב: אומרת "א"ר אלעזר גדולה תפילה יותר ממעשים טובים שאין לך גדול במעשים טובים יותר ממשוה רבנו אף על פי כן לא נענה אלא בתפילה שנאמר [דברים ג' כ"ו] אל תוסף דבר אלי, וסמך לוי [בפסוק כ"ו] עלה ראש הפסגה", ע"ש. וכתוב במסכת סוטה דף י"ד. "דרש רבי שמלאי: מפני מה נתאוה משה רבינו ליכנס לא"י? וכי לאכול מפריה הוא צריך? או לשבוע מטובה הוא צריך? אלא כך אמר משה: הרבה מצות נצטוו ישראל ואין מתקיימין אלא בא"י, אכנס אבי לארץ כדי שיתקיימו כולן על ידי; אמר לו הקדוש ברוך הוא: כלום אתה מבקש אלא לקבל שכר, מעלה אני עליך כאילו עשיתם," דהיינו שנתקבלה תפילתו שקיבל שכר כאלו עשה את המצוות התלויות הארץ וכן ביקש "ואראה" והקב"ה הראה לו את כל ארץ ישראל

דהיינו משה רבנו עם כל מעשיו הטובים מה שעמד לו זוהי היא התפלה

אחאב מלך ישראל העביד את כל ישראל בעבודה זרה, נפגשו אחאב ואליהו הנביא בניחוס אבלים אצל חיאל בית האלי שעבר על החרם של יהושע בן נון שלא יבנו את העיר ירחו, ומי שיבנה את העיר בהנחת אבן הפינה ימות בכורו ובחנות בית ימות צעיר בניו וכך מובא בפסוק "בימיו בנה חיאל בית האלי את ירחו, באבירם בכורו יסדה ובשגיב צעירו הציב דלתיה כדבר ה' אשר דיבר ביד יהושע בן נון". לא שמע חיאל להזהרת יהושע בן נון וקבר את כל בניו ב"מ עד האחרון, בניחוס האבלים נפגשו מלך ישראל אחאב ואליהו הנביא, התקלס אחאב באליהו ואמר לו משה רבכם אמר " וסרתם ועבדתם אלוקים אחרים... ועצר את השמיים ולא יהיה מטר..." ואני, אין תלם בארץ ישראל שלא הצבתי בראשו עבודה זרה ועבדתי אותו אך היה לי קשה מאוד לעשות זאת מרוב בוץ של גשמים, איפה ההבטחה של משה רבינו? כעס אליהו הנביא ונשבע חי ה' אם יהיה בארץ טל ומטר. הקב"ה לא רצה להביא על ישראל בצורת אך רצון יראיו יעשה ומטר מפתח של גשמים ביד אליהו, אחאב חיפש את אליהו בכל המקומות כדי לאלצו לבטל את השבועה, אך אליהו הסתתר בחל כרית והעורבים היו מביאים לו לחם ובשר, כעבור שלוש שנים אמר ה' לאליהו לך תיפגש עם אחאב ואתן מטר על האדמה, ואליהו ואחאב נפגשים ואליהו אמר לאחאב שהקב"ה רוצה להביא מטר (לפני כן הוא הורג את נביאי הבעל בהר הכרמל) "אכול ושתה כי קול המון הגשם" דהיינו בקרוב תשמע את קול המון הגשם, ואליהו נפרד ממנו ועולה לראש הכרמל הוא שם ראשו בין ברכיו ומתפלל לה' שיוריד גשם, הוא שולח שבע פעמים את נערו לבדוק האם נראה מעושה באופק בקצה הים וכשנענה השלילה מפציר יותר מעושה דליבא עד שבפעם השביעית אמר לו נערו שראה ענן קטן ככף איש מיד שלח את נערו אל אחאב שירד מהר לעמק יזרעאל לביתו כי אחרת יעצרכם הגשם, (מלכים א' י"ח) ע"ש.

ויש לשאול הקב"ה שולח את אליהו להוריד גשם, לשם מה אליהו התפלל? משיב על כך ר' צדוק הכהן בספרו צדקת הצדיק אות ס"ה, תפילה צריך לכל דבר ואע"פ שנגזר מהשם יתברך, בלי תפילה לא ירד גשם, והוא מוסיף דלכאורה מזונותיו של אדם קצובים לו, וגזר דינו של אדם נגזר ביו"כ, אי"ש לשם מה תיקנו אנשי כנסת הגדולה יום יום להתפלל על בני חיי ומזוני? והוא משיב גם אם גזרו על אדם מה שגזרו ללא תפילה הוא לא ישיג את מה שנקצב עבורו, למשל אם גזרו על אדם בריאות, פרנסה בשפע, נחת, הצלחה וכו' אם לא יתפלל זה לא יגיע אליו, וזה בא אליהו הנביא והתפלל למדנו שאלמלא תפילתו לא היה יורד גשם.

תפילה מתוך צעקה פנימית היא הרבה יותר מקובלת ומתקבלת ועולה לפניו יתברך

... וכך מצינו ברבינו בחיי והאור החיים בשמות: "וואנחו בני... ויזעקו ותעל שוועתם אל האלוקים מן העבודה..." כי אחת מהתפילות המתקבלות היא תפילה מתוך צרה, וכך מצינו אצל יונה שהתפלל ממעי הדגה (אור החיים) וכן כתב רבינו בחיי: "ללמדך שאין תפילתו של אדם שלמה כאותה שהוא מתפלל מתוך הצרה והדוחק שהיא יותר מקובלת..." ע"ש.

מעשה מדהים היה עם החפץ חיים זע"א: לעת זקנתו היה בעיירת נופש בקיץ, והרבה רבנים, ראשי ישיבות, ובחורים התכנסו למעונו בשבת אחר תפילת מנחה לשמוע שיחה על פרשת השבוע, הח"ח התחיל כדרכו לדבר על הגאולה העתידה ושאל, מדוע משיח לא בא? מי מעכב בעדו? אין זאת אלא הנביא מיכה אומר שהגאולה העתידה תהיה כמו גאולת מצרים ואיך התחילה גאולת מצרים ע"י ויזעקו בני... ותעל שוועתם... ראיתי את עוני... וארד להצילו" אמר הח"ח הכל מוכן, הקב"ה מוכן, עם ישראל מוכן, מחכים רק לצעקה. מה יגרום לעם ישראל לצעוק, הצרות! למה לחכות לצרות? בא נצעק לפני שיבואו צרות, הח"ח ניסה לארגן תפילה ולא עלה בידו, ומי יודע אם לא היתה כוונת הח"ח לשואה האיומה

הגמ' ב"ר"ה יח. אומרת "דרשו ה' בהימצאו דרשוהו בהיותו קרוב" אלו עשרת הימים שבין ר"ה ליו"כ, עדיין לא נחתם וניתן לשנות, אחרי זה לא ניתן לשנות אלא בתפילת רבים עם עשרה. "ואמר רבי יצחק יפה צעקה לאדם קודם גז"ד ולאחר גזר דין".

שואל השפת אמת: אם לאחר גזר דין כבר נקבע הדבר ואין לשנות, מה כוחה של צעקה? ואומר: צעקה זה משהו אחר! תפילה רגילה אינה יכולה לשנות גזר דין, אך צעקה יכולה לקרוע. וזה נוגע גם לדמעה שהגמ' אומרת "שערי דמעות לא נועלו" עם צעקה ודמעות ניתן לשנות גם לאחר שנחתם גז"ד, כי זה ביטוי לתפילה יותר מעומקא דליבא.

וכך אמרו חסידים "כוונה בתפילה" כמוה כמפתח לדלת הנעולה, אך פעמים שהמנעול מלא חלודה, צעקות ודמעות מסוגלים לפותחו שהם כגרוזן, ואין דלת שיכולה לעמוד בפני גרוזן.

מסופר על "החווה מלובלין" זיע"א שהיה מגלה לבני החבורה הקדושה במוצאי יו"כ את אשר נגזר עליהם ביו"כ לקראת השנה הבאה, בין הנכנסים היה גם הרבי בונם מפשיסחא זיע"א שהיה מתפרנס ממסחר בעצים, לו אמר החווה שבשמים גזרו שיאבד כל כספו בשנה זו, נסע ר' בונם לדאנציג שם התאכסן במלון קבוע ועשה השתדלות מועטה לפרנסתו, אך עיסקא גררה עיסקא ובתוך חודש ימים הפסיד את כל הונו ונותר ללא שום מטבע בכיסו, והנה הגיע בעל האכסניה וביקש להזכירו לשלם על שהותו כחודש בבית המלון, כשיצא הלה מחדרו פרץ ר' בונם בבכי קורע לב ואמר, "רבש"ע, כשאמר לי החווה שאפסיד, לא בכיתי. כשהפסדתי בפועל, גם לא בכיתי. אבל עתה שעלול על ידי להיות חילול ה' זה לא!?" והוא עמד שעות בתפילה, בזעקה, ובבכי כבד. והנה יום לאחר מכן נזדמן לו לתווך עיסקא גדולה ממנה קיבל עמלה מכובדת ולאחר מספר עיסקאות שעשה גדל הונו לסכומים הגונים. כששב ללובלין נכנס אל רבו ה"חווה מלובלין" מיד כשראהו אמר לו החווה "על דמעות לא דיברנו" נגזר מה שנגזר בראש השנה אבל עם דמעות ניתן לקרוע הכל.

מסופר כשהגיעו תלמידי ישיבת מיר לשאנגיי היו כקוץ בעיני השלטונות שרצו להיפטר מהם, ועשו להם כמה מכשולות, ובנס ניצלו ממלכדותם. פעם נקרא ר' חיים שמואלביץ זיע"א ראש הישיבה אל ראש המשטרה, ובידועו כי מטרת הפגישה היא להכשילו ולהביא אותו ואת תלמידיו למצב של סכנה, נכנס למצב של חרדה, ואמר: כשנמצאים במצב שכזה, מרגישים קירבה יותר להקב"ה שרק הוא יתברך יכול להושיע, ותפילה הנאמרת בעת כזו יוצאת ממעמקי הלב, "וחשבת", אמר ר' חיים, "בעת כזו חבל להתפלל רק על הצלת הישיבה בלבד, והוספתי לבקש עוד שלושה דברים: א) אם אנצל שאוכל להתמסר ללימוד תורה שלא יהא עלי העול הכספי. ב) אם יהיו לי בנים, שיהיו תלמידי חכמים. ג) אם יהיו לי בנות, שאזכים להשיאן לתלמידי חכמים. ובחנותה של ביתו האחרונה הודה ר' חיים להקב"ה על שענה לו בתפילתו שנאמרה בעת צרה.

בתנא דבי אליהו זוטא פי"ו " א"ל הקדוש ברוך הוא למשה הריני מודיעך מקצת מדותי כשאני רואה בני אדם שאין בהם תורה ומעש"ט כו' ומרבין תחנונים לפני אני נזקק להן שנא' פנה אל תפלת הערער **מובא מדרש תנחומא [וירא סימן א]** "אמר להם הקב"ה לישראל הוּו זהירין בתפילה שאין מידה אחרת יפה הימנה, והיא גדולה מכל הקורבנות, ואפילו אין אדם כדאי להענות בתפילתו ולעשות חסד עמו, כיון שמתפלל ומרבה בתחנונים אני עושה חסד עמו. [אקטואליה בפרשה]

שבת שלום ומבורך

קיבל עליו להתפלל במניין בכל זמן ובזכות קבלה זו ניצל ממוות

מעשה ביהודי עשיר מלונדון, שכדי להתחזק בשמירת המצוות קיבל על עצמו להתפלל שלושה תפילות בבית כנסת ובמנין. לא קלה היא קבלה שכזו, פעמים צריכים לשנות סדרי בראשית כדי להגיע למנין, אכן למקפידים בשכר ידוע שאין זו קבלה פשוטה צריך הרבה הקרבה לדבר. ואמנם מיוזעונו העשיר ידע מה קיבל על עצמו, ולא עבר עליו יום ללא תפילה במנין. קיבל קבלה וכך נהג: יום אחד פקדה את לונדון סופת שלגים עזה ששיתקה את כל פעילות הערים, בהגיע זמן תפילת ערבית לא היסס מיוזעונו לרעג ולמרות השלג הכבד והקור העז ששרר בחוץ יצא לעבר מכוניתו כדי להגיע לבית הכנסת למנין ערבית. השלג והקור שיתקו את הרחוב, ושום נפש אדם לא נראתה בו, הוא נכנס למכונית במסירות נפש, וחיים את המנוע, כשבתניים השלג הכבד יורד על המכונית ללא הספקה.

לאחר נסיעה של מספר שניות רואה הוא לפתע שני בריונים אנגליים שהתפרצו אל הכביש ועמדו מול מכוניתו וזאת כדי לא לאפשר לו להמשיך בנסיעתו. למעשה, בריונים אלו הבחינו כי הרחוב ריק ושמים מבני אדם והחליטו לנצל זאת כדי לשדוד את מכונית הפאר עם כל הכסף שהיה במכונית ועליו.

העשיר לא נכנע להם, וביניהם החל להתפתח מאבק קשה, הם הלמו בו בפראות ואכזריות ללא שום חמלה מצידם, לפתע הרים אחד השודדים את ידו והחיתה על הכתף בעוצמה כה רבה כשהכאבים היו קשים מנשוא, הוא חש בכאבי תופת שקשה לתארם, הוא זעק לעזרה בכל כוחו. אשתו שמעה את זעקתו החלה אף היא לעוק לעזרה, מפה ומשם צצו אנשים ששמעו את הקולות והשודדים ראו כי עלולים הם להיתפס וכי תוכניתם נכשלה תפסו את רגליהם ונמלטו במהירות מהמקום.

עקב הכאבים בכתף שהיו נוראיים ביותר, הבהילוהו ישירות אל בית החולים. רופאי המיון שיעטו אל מיטתו עקב חומרת מצבו, קבעו נחיצות וחד משמעית כי הכתף נשברה! מיוזעונו העשיר לא בא ואפילו במחשבה קלה בטרוניה אל בורא עולם, כביכול "בורא עולם הלכתי להתפלל במנין כדי לשמח אותך בהתנהגותי, למה זה הגיע לי?" הליך, הוא חש בקרבה ואהבה אל השי"ת כי הרי כל מה שה' עושה הכל לטובתו, ועל כך אין עוררין. הרופאים שלחו אותו דחוף לערוך צילום כדי שיוכלו לקבל החלטות מדויקות להמשך הטיפול.

הצילומים הגיעו, ומספר רופאים הביטו וניתחו את משמעות הצילום. לפתע החלו הרופאים לעוק בקול גדול כשהם מצביעים על נקודה מסוימת בצילום, עד כדי כך שגם מיוזעונו ששכב על המיטה עם הכאבים הקשים נבהל מהזעקות. האם גילו הרופאים דברים נוספים בצילום? מה יכול להיות גרוע יותר מהאבחון הראשוני של שבר בכתף? ואז ניגש אליו אחד מהרופאים מסיפר לו בהתרגשות "אתה יודע מה רואים כאן? בצילום של הכתף השבורה נראה בבירור ששסתום הלב שלך סתום לחלוטין!" הוא הפסיק לרגע משטף דיבורו, הביט עליו בעיניו ואמר בקול רועד "המשמעות היא שאם לא היינו מגלים זאת תוך פרק זמן קצר, היית חי!" מקבל שבן לב באופן פתאומי באמצע הרחוב, מי ידוע מה היה עולה בגורלך אם לא היו מספיקים להביא אותך מיד לבית החולים! הם הבהילו אותו במהירות אל חדר הניתוחים, ערכו לו ניתוח לב והצילו את חייו ברגע האחרון והקריטי ביותר!

יהודי עשיר זה כתב את סיפורו האישי וכל מה שאירע לו אל הרב זילברשטיין שלישי"א וביקש לפרסם זאת, כיצד הקבלה שקיבל על עצמו להתפלל במנין בכל מצב שיהיה היא זו שבעצם הצילה את חייו, אלמלא היה מתחזק בלילה המושלג לנסוע במסירות נפש לבית הכנסת להתפלל במנין, לא היה פוגש ב"שלוחי מעלה" הלא הם הבריונים, ועלול היה לקבל כל רגע שבן לב חי"ו ויתכן שכבר לא היה בין החיים.

המכות והסבל היו לטובתו ולהצלחתו, וכמו שחשב מיוזעונו בשוכבו על המיטה עם כאבים לפני שנכנס לצילום, ולא בא חי"ו בטרוניה כלפי מעלה כי הרי כל מה שה' עושה הכל לטובתו והצלחתו.

התפלל ואמונה מעומק הלב ומצא את המפתח לדירה

מסתובב לו בבני ברק אברך חסיד גור ממשמשי מרן ה"בית ישראל" זצוק"ל זיע"א, י. קורניק שמו, ובדרכו פוגש הוא בבחורים מכל גווי הקשת, חסידים, ליטאים, ספרדים, אשר לפי חזונם והתנהגותם הניחו להם שאינם לומדים בשום ישיבה ואין להם שום מסגרת, ליבו נקרע לגזרים, נזכר הוא כמה טררות וגיגעות השקיע מרן ה"בית ישראל" על נשמה של יהודי...

קם עם עוז דקדושה, עשה מעשה, והקים ישיבה עבור אותם בחורים, השיג אישור מאיזה בית כנסת, ולשם החל לאסוף בחורים אחד לאחד, זה החל בלימוד של מספר שעות ביום, לאחר מכן דאג לארוחת צהריים עבור מספר חדשים עברה ה"ישיבה" לראשון לציון, מבנה גדול ומרווח שימש כבית מדרש, בנוסף היו חדרי שיעורים, וחדרי פנימיה, מגרש למשחקים וכו', בישיבה היו כארבעים בחורים.

צוות הישיבה מגידי שיעורים ומשגיחים היו אברכים מאשדוד, ואף אני זכיתי להינות על צוות מגידי השיעור, יום יום ישבנו עם הבחורים לשיעור בגמרא, אז ניתקן היה לראות כמה מעלות ישנם בכל בחור ובחור, הייתה להם אמונה עמוקה, יראת שמים, תמימות, אמנם היו להם הרבה משקעים מהיכן שהיו מעט כנועים ומלאי חן, קשה היה להאמין שעד לפני מספר חודשים הסתובבו ברחוב ללא מסגרת וללא מעש. אחד מהבחורים בישיבה דוד שמו, היה בחור ירושלמי מיוחד, לפני שהגיע לישיבה היה כשתיים בבית האדמו"ר מקאליב שלישי"א בירושלים שם ב"בית קאליב" היה לו חדר מיטה שולחן וכו' והוא היה אחראי על כל הסיידורים והשלחויות שנשלח לעשותם, כששמע על הישיבה בראשון לציון, עזב את ירושלים ונכלל בין תלמידי הישיבה.

התמימות שלו שבתה את ליבי, הוא היה מלא תוכן, הקפיד מאד על מצוות "כיבוד אב ואם" התקשר כל יום מספר פעמים, דאג לכל מחסורם, והשתדל לשמור את שיוכל, הכל נבע מהאהבה הגדולה אותם אהב.

יום אחד שוחחנו בשיעור על נושא התפילה והאמונה, "כמה שמחה יש לבורא עולם כשיהודי עומד ומתפלל ומבקש בקשה שלכאורה על פניו אין אפשרות שתתבצע, ותפילה אמיתית הבאה מעומק הלב מתוך ידיעה ברורה שהוא חסר אוניס אבל בורא עולם לבדו יכול להושיעו ועל כך הוא שופך ליבו לפניו, ע"ז

נאמר "ועונה לעמו ישראל בעת שוועם אליו", בורא עולם מאזין לתפילות ושולח לו ישועה בדרך כל אדרך...

הסתבר שהדברים עליהם דיברנו חילחלו עמוק עמוק אל תוך ליבו והוא הפנים אותם היטב היטב. ומהיכן לי זאת:

באותו שבוע יצאו הבחורים ל"ישבת חופשה", ביום חמישי בערב עם המזוודות בידיים... להתראות ביום ראשון, דוד יצא עם קבוצת בחורים לירושלים, שם הם ישבו בביתו של אחד הבחורים, אכלו שתי שרר ושמוח, כך העבירו את תחילת הלילה.

בסביבות השעה שתיים עשרה התפזרו הבחורים כל אחד לביתו, דוד יצא אף הוא לרחוב הירושלמי הקר, אך לא רצה לפנות לביתו, הוא חשב שעם בואו יעיר את הוריו, ואת זה הוא לא רצה. וכך עמד ברחוב תוהה ובוהה, הרוח הקרה הצליפה על פניו, והוא עמד וחשב מה לעשות. לפתע נפל בראשו רעיון, הרי יש לו חדר בבית קאליב עם מיטה ושמיכת פוך עבה, מה שווה לו יותר מרגע שכזה, העיניים שורפות מעיפות, והקור חודר לעצמותיו, הוא לא היסס לרגע, ונשא רגליו אף רץ לבית קאליב כדי להניח ראשו על הכר להתכסות בשמיכת הפוך... לישון.

ביום ראשון בבוקר נכסתי לשיעור כהרגלי, כחמש עשרה בחורים ישבו מסביבי, ואני רואה על דוד שהוא מאד נרגש, עוד לפני שהספקתי לשאול על מה ולמה ההתרגשות, פנה אלי בשיא ההתרגשות וישב לי לומר משהו מדהים על הנושא שדיברנו בשיעור שבוע בענין תפילה ואמונה.

כולם השתתקו, דוד החליף צבעים אבל הסיפור קלח מפיו בצורה מדהימה, הוא סיפר את כל השתלשלות העניינים ביום חמישי וכיצד עמד ברחוב באמצע הלילה כשהוא אינו יודע לאן לפנות ואז נזכר שיש לו חדר עם מיטה חמה בבית קאליב, כעבור רבע שעה הוא הגיע לבנין שעמד בדממת ליל, הוא עלה בשקט לקומה השלישית, פנה לקצה המסדרון, הוציא מכיסו את צרור המפתחות וחייש את המפתח של החדר ואז... ואז נזכר שלפני מספר שבועות הוציא מצרור המפתחות הכבד מספר מפתחות שאינם בשימוש ביניהם היה המפתח של חדרו בקאליב, ברגע זה נמצא המפתח בביתו באחת המגירות. ברגע אחד נגזו כל החלום על המיטה ועל שמיכת הפוך, בקצה המסדרון בפניה ליד הארון עמד כסא, דוד התיישב עליו ופרץ בבכי.

השעה היא אחת אחר חצות, הוא רועד מקור, עיף הוא למאד, אין לו בשעה כזו לאן ללכת, ומישה עם שמיכת פוך חמה נמצאת במרחק מטרים ספורים ממנו, אך אין ביכולתו להגיע לשם, מה עושים?

לפתע נזכר בשיעור שדיברנו על תפילה ואמונה, הוא זכר להפנים היטב את המסר של אותו שיעור. הוא התנער מהעייפות ומהקור, קם מכסאו נעמד ליד הדלת של חדרו ובכה לבורא עולם "יודע אני שאתה כל יכול, לכאורה אני שום מציאות שתוך חמש דקות אתה מתחיל לשמיכת הפוך, אך אני יודע ובטוח שאתה ורק אתה מסוגל לזה, אנא חוס עלי ושמע לתפילתי! הוא נתן דרוך לדמעותיו, ובגמר התפילה המתין לראות מהיכן תבוא הישועה והיה בטוח שתפילתו שיצאה מקרב לב תתקבל, הוא אף הושיט ידו אל ידית הדלת אולי היא לא נעולה, אך היא נותרה סגורה.

ולפתע, כל גופו הצטמרר וזויעה קרה שטפה את כולו, הוא נזכר שלפני שני שבועות כשקיבל את המפתחות לחדרו נתנו לו מפתחות, אחד הוא הכניס לצרור המפתחות, והשני הוא שם למעלה על הארון, בשביל מה לסחוב עליו שני מפתחות זהים? הוא לא היסס לרגע, הוא גרר את הכסא לצד הארון עלה עליו הושיט ידו למעלה... המפתח שהיה לבן מאבק היה בידו בפחות מחמש דקות הוא היה תחת שמיכת הפוך, הוא לא היה מסוגל להירדם, הכרית נרטבה מדמעותיו, היו אלה דמעות של שמחה שזכה לראות בחוש כיצד נשמעה תפילתו ונענה על כך מיד.

דוד סיים את סיפורו עם דמעות שזלגו מעיניו ומעיני כולנו. ---

התפלל על זיווג גם מאתיים שישיים וחמש פעם מעומק הלב

הגאון הגדול ר' יצחק זלברשטיין שלישי"א סיפר עובדה זו: הגיע אלי מכתב עליו חתומות בנות סמינר אשר שפכו בו את ליבן אודות זיווג הגדול, לאחר שעשו הרבה סגולות ואף הפצירו בתפילות רבות לישועות המתמהמהת לבוא. כדי להמחיש את גודל צערן צירפו הן את חתימות המורות למכתב בתוספת נופך עדותן על צערן הגדול של תלמידותיהן. לא ידעתי מה לענות להן על שאלתן: מה עליהן לעשות כדי להחיש את ישועתן? והדבר היחיד שיכולתי להבטיחן, שאציע את דבריהן לפני מור חמי מרן הרב אלישיב זיע"א. לאחר שנכסתי אל הקודש פנימיה ושטחתי את כאבן אמר לי מרן בנחישות: "הדבר היחיד שאני יכול להציע להן הוא: להתפלל ולהתפלל ולהתפלל!" כשחזרתי עם תשובת מרן ואמרתיה לבנות פרצו הן בבכי ואמרו: "פינו יבש כבר מלהתפלל! תקופה ארוכה שאנו עומדות ומתפללות והישועה ממאנת לבוא! מה שונות אנו מאחרות?" קשה היה לי מאוד לראות בצערן של בנות אלו, ולאחר כמה ימים נכנס לביתו של מרן הרב שטיינמן זיע"א, ולאחר שסיפרתי לו על תגובתן הנסערת של אותן בנות לתשובתו של מור חמי זיע"א באומרן שהתפללו הן מספיק במשך תקופה, ענה לי מרן זיע"א ושאל: "יממה פעמים עמדו הן בתפילה וביקשו מהקדוש ברוך הוא שיחוס וירחם עליהן?" תוך כדי דיבורו קם מרן זיע"א מכיסאו ניגש לארון הספרים ופתח בספר מלכים ב' פרק ד' על הפסוק: "ואשה אחת מנשי בני הנביאים צעקה אל אלישע לאמר: עבדך אישי מת, ואתה ידעת כי עבדך היה ירא את ה', והנושה בא לקחת את שני ילדי לו לעבדים". ואז שאלני מרן זיע"א: "אתה יודע כמה פעמים התחננה אשת עובדיה לאלישע כדי שיושיעה מצרתה?" ומיד המשך וענה הוא: "מובא בתרגום 265 פעמים התחננה אשת עובדיה אל אלישע, ולא רק שלא התייאשה, אלא לאחר אותם 265 עם של תחנונים הלכה היא לבית הקברות ובכתה על קברו של בעלה, וכשחזרה לאחר מכן לאלישע הנביא וכתה וקייבלה את ישועתה בתוספת הבטחה: שעד ביאת משיח צדקנו לא תחסר הפרנסה מצאצאיה!" והוסיף מרן זיע"א ואמר: "ראוי שתלך ותאמר זאת לאותן בנות שימשיכו להפציר ולהתפלל! אין שום יאוש כלל ועיקר ובוודאי שכלל שירבו ויפצירו יותר בתפילה, תזורר ישועתן!"

היה מרן ה"חזון איש" זצ"ל אומר: שאסור להנהלת הישיבה לזלזל בשום בחור, כי לעולם אין לדעת "מהיכן" יצמח גדול הדור הבא. **אולי "מתפילה של אם", או "מדמעה של סבתא"**

[א] בית הכנסת ובית המדרש נקרא מקדש מעט, וכתבו הפוסקים דמצוה לירא מן המקדש נוהג בבית הכנסת ובית המדרש הם מדאורייתא, ולכן ראוי להזהר בכבודם ולשבת שם באימה ויראה, ואותם הנוהגים בהם שחוק וקלות ראש עליהם נאמר מי ביקש זאת מיכם רמוס חצרי ובוזוהר הקדוש הפלגי בעונש שלהם ואמר מי שמדבר בבית הכנסת בדברים בטלים חיצונים אין לו חלק בא-להי ישראל הכוונה שלעם ישראל הקב"ה מנהיג באופן ישרי ולא על ידי שר כמו אומות העולם הראיה לכך שהקב"ה משרה שכירתו בבית הכנסת וכשמדבר כאומר שאין כאן השראת שכנה ועם ישראל כמו אומות העולם שאינם מונהגים ישירות על ידי הקב"ה ח"ו

[ב] אסור לדבר שיחת ילדים או בעניני פרנסה ומשא אף על פי שאין דברים אלו בכלל דברים בטלים:

[ג] אין אוכלין ושותין בהם, ולא מטיילין בהם, ולא נכנסין בהם בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים ויש מחמירין גם בשתיית המים ונכון להזהר היכא דאפשר, והבאים לבית הכנסת ללמוד זוהר הקדוש איהו שעות קודם מנחה בימות הקיץ שיש חום הרבה ואי אפשר בלא מים אין להחמיר:

[ד] אין מחשבין בהם חשבונות אלא אם כן הם של מצוה, כגון קופה של צדקה ופדיון שבויים, חשבונות של כגון לחשב עם אלו שגובים המס כמה קבלו וכמה מסרו להממשלה, וכן היושבים להעריך את אנשי המס שיתן כל אחד ואחד לפי ממונו אין ראוי לעשות חשבונות אלו בבית הכנסת ובית המדרש, וגם אסיפה של יחידי הקהל לצורך תיקון העיר טוב לעשותה בבית יחיד, כן באסיפה לא מלט מלבד דברים בטלים וחיצונים, וכל סעודה שיש בה שכרות אף על פי שהיא של מצוה כגון סיום מסכתא אסור בבית הכנסת ובית המדרש ה"ע- נהגו להקל לעשות סעודת מצוה, סיום מסכת, סעודת שבת וכיוצא וסעודה שיש בה חשש שיכרות ראוי להחמיר לא לעשות, אסור ללמוד כתיבה וקריאה של שאר לשונות בבית הכנסת ובבית המדרש, אבל כתיבה של ישראל ללמד חצי אשורית מותר ה"ע- בית הכנסת המשמש כתלמוד תורה מותר ללמד מקצועות חול אגב לימוד תורה וכל שכן בחדרים שאינם מיוחדים לתפילה:

[ה] תלמיד חכם ותלמידיהם מותרים לאכול ולשתות בבית הכנסת בדוחק, אבל בבית המדרש מותרים אפילו שלא מדוחק וכן לעשן מותר ה"ע- בית מדרש דינו כבית הכנסת שמותר רק מדוחק לאכול והוא הדין אם יש שיעור מותרים לשתות קפה או תה. עישון יש מקום לאסור בכל מקום על פי דין מדין ונשמרתם, ומותרים לישון שינת קבע, ודוקא אכילה ושתיה ושינה אבל שאר צרכים אסור, והשמש של בית הכנסת אסור לעשן בבית הכנסת:

[ו] נתלכלכו נעליו בבזבז מהגשם יקפיד לקנח נעלו בחוף:

[ז] אם צריך ליכנס בהם לצרכו כגון לקרוא לאדם אחד, יכנס ויקרא תחלה מזמור תהלים וכיוצא בדברי תורה, ואחר כך יקרא את לחברו, ואם אינו יודע לקרות ישהה שם מעט בין עומד בין יושב שגם זה מצוה שנאמר אשרי יושבי ביתך וגם עמדיה בכלל זה:

[ח] אין ישינים בבית הכנסת אפילו שינת עראי, והמוצא חבירו מתנמנם חייב להקיצו וכל שכן בעת התפלה או דרשה שבוה מסיר אזנו משמוע תורה והרי עבירה גוררת עבירה, ולצורך בית הכנסת מותר לישן:

[ט] היה לבית הכנסת שני פתחים לא יכנס בפתח זה ויצא בפתח זה כדי לקצר דרכו, ואם לא נכנס תחלה כדי לקצר דרכו היה זה מותר לצאת בפתח ה'י' וכן לצורך מצוה מותר ה"ע- גם לצורך מצוה אסור לקצר את הדרך וכן לקרא לחבירו התיירו כשאומר מזמור, ואם נכנס להתפלל מצוה שיצא דרך פתח אחרת וכן אם נכנס בפתח זה וקרא מזמור תהלים שרי לצאת בפתח ה'י' דהוי נכנס לצורך מצוה, ומיהו טוב לשהות מעט שם שאז יהיו בידו שתי מצות לימוד ושהיה:

[י] לא ירוק בבית הכנסת: ואסור להשליך רוק או צואת הארץ בפני בני אדם, דאמרו רבותינו ז"ל כי הא-להים יביא במשפט זה הרק בפני חבירו ונמאס חבירו שעתידי ליתן את הדין על זה, ולכן הרואה רוק עב או צואת החוטם מושלכים על פני הקרקע, מצוה לכסותם בעפר, כדי שלא ימאסו בני אדם ואף על פי שאינם שלו

[יא] אסור לשחוט בבית הכנסת גם לצורך כפרות, או בעזרת נשים שמתפללין שם, אבל בעזרה שלפני בית הכנסת שאין מתפללין מותר לצורך כפרות, והמחמיר גם בזה תבוא עליו ברכה, והמתעטש בבית הכנסת אין אומרים לו חיים טובים ה"ע- מותר לומר חיים טובים, אין לנשק בניו הקטנים בבית הכנסת דאין ראוי להראות שם אהבה אחרת זולת אהבת המקום, ולנשק די תלמיד חכם מותר כי זה עושה לכבוד התורה ואהבתה, וכן אותם הנוהגים שהעולה לספר תורה חרידתו ינשק ידי אביו או רבו ושאר קרובים שחייב בכבודם מן התורה גם זה הוא בכלל מצוה שעושה כן לכבוד השי"ת שצוה בכבודם, אך די קרובים שאין חייב בכבודם מן הדין לא ינשק: ה"ע לא ינשק אדם את בנוי בבית הכנסת. ואין לחלק בזה בין קטנים לגדולים. וכן לא ינשק את פני אביו או פני רבו או פני חבירו בבית הכנסת, כדי להראות שאין בלבו אהבה אהבת המקום. ולכן מה שנהגו בכמה קהלות להתנשק בפנים עם העולה לתורה לאחר שסיים קריאתו, אין ראוי לעשות כן. ומכל מקום מותר לנשק את ידי אביו או ידי רבו בבית הכנסת, ואדרבה, כיון שחייב בכבודם יש בזה משום כבוד המקום וכבוד התורה.

[יב] לא להתפלל בחצר שאחורי בית הכנסת העומד אחורי הכותל שמתפללין כנגדו בבית הכנסת, כי כאן נכנס לספק שיש אומרים שצריך שיהיו פניו ככותל בית הכנסת אף על פי שנמצא מתפלל לצד הפתח, ויש אומרים שגם שם יתפלל לצד שמתפללים אנשי המקום ההוא, ולכל אחד מהדעות אם עושה להפך נקרא רשע, לכן יש להזהר ולא יכניס עצמו במבוכה כזה:

[יג] אם יש לפניו שתי בתי כנסיות ובאחד מתפללין ברוב עם, נכון שילך לבית

הכנסת שמתפללין בו רוב עם, ויזהר בזה בשלש התפילות, ואם יש לפניו שתי בתי כנסיות והאחד רחוק מביתו יותר, כשילך לאותו הרחוק יש לו שכר פסיעות וכן כוונת הכנסת שמתפללין בו בקדש כל ימות השנה הוא מקדש יותר, וטוב שיתפלל האדם במקום המקודש ביותר, וכן בית הכנסת שיש בו חלונות כנגד ירושלים הוא ראוי יותר להתפלל בו, וטוב שיהיו י"ב חלונות שלשה לכל צד ויש סוד בדבר, ובתי כנסיות שיש באמצע בין התיבה ובין ההיכלות אויר פתוח, טוב שיתפלל האדם לפני האויר, כי שם קודם שיתחיל בעמידה יוכל להסתכל לשמים ויכנע לבבו

[יד] התיבה שבאמצע בית הכנסת שעומד שם השליח ציבור יש מדקדקין לעשות לה שבעה מדרגות ויש בזה טעם על פי הסוד אך אין זה מעכב ורק אם יש בה שבעה מדרגות הוא מצוה מן המובחר

[טו] אין מדליקין נר הדיוט מנר בית הכנסת וכל שכן סיגריות, ויש אסורין להדליק אפילו נר של מצוה וכל שכן דאסור לקרוא דברים של חול ה"ע- לקרא מחוץ לבית הכנסת מותר ותלמיד חכם יכול להדליק סיגריה דווקא ישירות מהנר, ושמן שנפל בו עכבר ומת שמאוס לאדם באכילה, אין להדליק נר בית הכנסת:

[טז] אסור לנתון ולסתור דבר מבית הכנסת אלא אם כן עושה כדי לתקן ולבנות, ואפילו אבן אחת אסור לנתון מבית הכנסת דרך השחתה, ואין היתר אלא אם כן עושה דרך תיקון ויש אסורים לסתור קיר בית הכנסת כדי לעשות חלונות לעזרת נשים, משום דעזרת נשים אין בה קדושת בית הכנסת, ואותם העושים נקב גדול בכותל לתחוב שם יתדות שיניחו עליהם מדפים לעשותם כמו זיו כדי שיניחו שם סידורים וכיס ציצית וכיוצא, לא עושים טוב משום דאין תניצה זו לצורך תיקון בית הכנסת עצמה ה"ע- מותר לנתון מעט מהקיר לעשות מדף ולסתור קיר לעשות חלון כיון שעושה לצורך בית הכנסת יש להקל

[יז] מי שביתו שכן לבית הכנסת יכול להשתמש בחדר הסמוך לכותל בית הכנסת, ושרי לישן ולשמש מטתו בחדר ההוא, אך בכותל עצמו המפסיק בית בית הכנסת ובין החדר אסור להשתמש בו אפילו תשמיש שאינו של בזיון, ואסור לנתון מהכותל אבן א'י, ואפי' לתקוע בו מסמר כדי לתלות בו איזה דבר אסור, ואין רשות לביד הקהל לתת רשות על דבר זה אפילו בממוקן, אבל אם הכותל נבנה מתחלתו ושופתו בעל החדר עם ובאי בית הכנסת אז יש לו דין מחצה על מחצה, וישתמש בעל החדר בתוך החצי שלו, ובחצי של בית הכנסת לא ישתמש אפילו בתקיעת מסמר

פרשת שמעוני דיני נטילת ידיים

[א] אף על פי ששיעור נטילת ידיים ברביעית (86 סמ"ק, פחות מחצי כוס לחזו"א 150 סמ"ק) יזהר לנטול מים בשפע וכראוי שהנטול שלא כהלכה לפעמים מברך לבטלה, אף על פי דאוכל כזית חייב בנטילת ידיים, עם כל זה ברכת על נטילת ידיים לא יברך אלא אם כן אוכל כביצה שהוא י"ח דירה"ם (ה"ע- אם אוכל המישים גרם יברך עניי שהוא כביצה ללא הקליפה), ואם דעתו לאכול כביצה וברך על נטילת ידיים ובעת שבה לאכול לא היה עצמו כביצה אלא רק אוכל כזית, אין כאן חשש ברכה לבטלה ועם כל זה ידחוק עצמו דאפשר לו לאכול כביצה בשביל הברכה:

[ב] נטילת ידיים חייבים האנשים והנשים, וכתב בספר כ"מ כ"י בפעם האחרונה של נטילת ידיים בכל יד ויד ימלא הפניו מים וכמו שאמר ראש חסדא אנא מלאי חפנא מיא ויהבו לי מלא חופנאי טיבואת, ויכוין אותה שעיה מים ר"ת מלא ידנו מברכותיך, וגם יכוין מים ר"ת מעושר מתנות ידך ע"כ ומנהג יפה הוא:

[ג] יקפיד להפך ידיו בשעת נטילה כל הנוטל ואינו מהפך ידיו אנה ואנה בשעת נטילה, הרי זה קרוב לודאי שאין המים באים על כל היד

[ד] כשנוטל יקח הכלי ביד ימין וימסרנו ליד שמאל, כדי להכניע השמאל כעבד הנכנס לשרת את אדונו, ואז תשפוך יד השמאל על הימין ג' פעמים בזה אחר זה, ותניח הכלי בארץ והימין תחננו מעליה מעל הארץ ותשפוך ממנו על ידי שמאל ג' פעמים בזה אחר זה, ואחר כך ישפוף הימין ג' פעמים בזה אחר זה, ויחזור וישפוף השמאל גם כן ג' פעמים בזה אחר זה:

[ה] וכאשר יגביה ידיו עד כנגד ראשו אז תכף ומיד יברך על נטילת ידיים, כדי שלא תהיה הגבהת ידיו לבטלה, כנוי בזוהר הקדוש שאסור להגביה ידיו בריקניא, ואחר ברכת על נטילת ידיים בעוד ידיו זקופים ופשוט ידיו לקבל שפע וברכה מעשר מיני שפע:

[ו] כתב האר"י נטילת ידיים, שיעורה כל היד שהוא חמש אצבעות והכף עצמה עד פרק הזרוע, ולאחר נטילה יגביה ידיו למעלה עד כנגד ראש, ולפחות עד כנגד שתי הפנים שבו כי גם הפנים מכלל הראש ובזמן הגבהתם תכניס המרפק לפניו ולא יצאו מרוחב הגוף על פי הסוד:

[ז] יקפיד לברך על נטילת ידיים אחר הנטילה קודם הניגוב, ואם התחיל לאכול לא יברך, ואפילו לאחר הניגוב לא יברך אלא יטול ידיו שנית ויברך ולא נקרא ברכה שאינה צריכה אך קודם שיטול יגע בבשרו בידיו ויטמאם. לא יברך בהיותו מנגב ידיו כמנהג המון העם, שהרי אסור לעשות עסק אפילו כל דההוא בשעה שמברך

זוהר הקדוש - השמש שירה ואמרת שירה נעימה מאד

בְּשֶׁעָבָה יִשְׂרָאֵל הַשֶּׁמֶשׁ בַּיּוֹם, וְיִשְׂרָאֵל נוֹטְלִים שִׁירָה לְמִטָּה, וְהַשֶּׁמֶשׁ לְמַעְלָה, שֶׁתְּבֹרַח יִירָאוּ עִם שֶׁמֶשׁ. בְּשֶׁעָבָה שֶׁנוֹטֵעַ הַשֶּׁמֶשׁ בְּגַלְגְּלִיו, פּוֹתֵחַ בְּקוֹל וְעֵינָהּ וְאוֹמֵר שִׁירָה. וְאִיזוֹ שִׁירָה אוֹמְרִים. ? (תהליםקד) הוֹדוּ לַה' קְרָאוּ בְשִׁמּוֹ גִּוּוֹ. (שם) שִׁירוּ לוֹ זִמְרוּ לוֹ גִּוּוֹ. וְיִשְׂרָאֵל מְשַׁבְּחִים אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרִוּוֹ הוּא בַּיּוֹם עִם הַשֶּׁמֶשׁ. זֶהוּ שֶׁתְּבֹרַח (שעב) יִירָאוּ עִם שֶׁמֶשׁ. וְאֵף עַל גַּב שֶׁהָרִי בְּאֶרְצוֹ אֶת הַפְּסוּק הַזֶּה, אֲמֹר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֲלַמְּלָא שְׁפָנֵי הָעוֹלָם הֵם אֲטוּמֵי לֵב וְסִתּוּמֵי עֵינָיִם, לֹא יוֹכְלִים לַעֲמֵד מִקּוֹל הַנְּעִימָה שֶׁל גְּלָגַל הַשֶּׁמֶשׁ בְּשִׁנוֹטֵעַ וּמִשְׁבַּח לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרִוּוֹ הוּא. [זוהר ויקהל]

אמרי חז"ל: יתבונן ויראה עמואל בנחת ובתחנונים. ואם נטרף האב לבנו, יעשה לו כל צורכו בטוב לב, ולא יזכיר לפני אביו הטובה שהיטיב לו"י. (פרק דרך ארבור ע"ד) כתוב במדרש תנחומה פרשת קדושים סימן ט"ו וז"ל "אמר הקב"ה, מי הקדימיני ואשלם תחת כל השמים לי הוא מי הוא זה שהקדים כבוד לאבותיו ולא נתתיו לו בנים." יע"כ"ל דהיינו מי שרוצה לזכות לבנים יכבד מאד את אביו ואמו אמרו חז"ל: המכבד את אביו, הקב"ה נותן לו בנים שיכבדוהו - מידה כנגד מידה. (מדרש תלפיות ענף כיבוד אב ואם, ודייק כן מילקוט איוב תתקכז) זוהי מידה כנגד מידה כמו שהוא מכבד את אביו ואימו יזכה לבן שיכבד אותו באותו מידה שיכבד את אביו ואמו חז"ל" אומרים הוקש כבוד אב ואם לכבוד המקום דהיינו כמו שמכבד את הוריו כמו שמכבד את אמו אמר אסור לפני השכינה שמגיעה

שאלה: אבידה שנמצאת בישיבה האם חייב להכריז ומה הדין לגבי תלמיד חכם שמחזירם לו בטבעיות עין האם בשטרות או מטבעות שייך טבעיות עין **תשובה:** חייב להכריז וכתב בשו"ת אגרות משה חושן משפט חלק ב סימן מה ז"ל והנה טוב לתקן לגבי אבידה שנמצא בישיבה שאם לא בא בעל האבידה בזמן מסויים שאז האבידה תהיה להישיבה או למוצאה, וצריכים להודיע ולפרסם התקנה לכל בני הישיבה כדי שיחול. וכשידוע ודאי או אף בספק שהמאבד היה איש מבחוץ שלא שידע התקנה, אין מועילה התקנה, אך מסתמא אין להסתפק שמה היה איש כזה שהולכין בטר רוב. ולגבי אם שייך טבעיות עין על מעות, כתב שם האגרות שמה הנה על מטבעות דמיני מתכות קשה יהיה טביעה, אבל על כסף של נייר שייך טבעיות עין גם יש סימנים כגון המספר וכדומה. אבל אף שלפי ההלכה אף שיש סימן מובהק על מעות אינו כלום כדאיתא בב"מ דף כ"ה ע"ב אפילו שמו כתוב עליו לא אמר כלום לפי שאין סימן למטבע דאמר דילמא אפוקה ואיניש אחרינא נפל, אבל לצורבא מדרבנן שלא משקרי יהיו נאמנים גם בזה, שלא הוציאו מעה זו אלא הוא אבידה ומכירה בטביעה או בסימנים.

להתמיד כל הזמן בלימוד התורה

בהקדמה לביאור הגר"א לשולחן ערוך, כותבים בני הגר"א על אביהם הגאון, שקיבל על עצמו שלא לישון יותר משתי שעות במשך יממה ומימיו לא ישן יותר מחצי שעה רצופה וגם באותה חצי שעה היו שפתותיו דובבות בדברי תורה. לאחר מכן היה ים בזרזות ולומד בכל ר"ח ואח"כ ישן עוד פעם חצי שעה וככה יקם במשך הלילה ג' מחציות השעה לסירוגין ובמשך היום חצית השעה. מקודם חצות הלילה ועד אור הבוקר עמד על רגליו ולמד גמרא ופוסקים בקול נעים אשר כל שומע התרגשה נפשו ברגשי קודש ופעם בהתארחו בעיר מערעץ התארכה שנתו בעשר דקות והחל זועק על כך שחיסר עשר דקות מעבודת ה'. ובהזדמנו בשנית לאותה עיר הלך לאותה אכסניה וישן עשר דקות פחות מהרגלו כדי לתקן "החטא" של השינה היתרה שישן בפעם הראשונה וכאשר ראה שחי' עזר לתקן את השינה היתרה שחם על כך הרבה (מורשת אבות פ"ו תולדות) **על רבי יצחק אלחנן, רבה של קובנה,** ספרו שלא היה עליו בילדותו, ובכל זאת זכה להיות גדול בתורה שכל גדולי הדור קבלו את פסקיו. הנצי"ב מוולוז'ין אמר שהוא הגיע לכך בזכות שקידתו והתמדתו העצומה. ואומנם כאשר קוראים את תולדותיו רואים עד היכן הגיע התמדתו. כאשר היה נאלץ לצאת מבית המדרש לצורך דחוף היה הולך עם הספר הפתוח, בו למד עד הדלת שם הניח את הספר פתוח כדי שמידי שבונו לבית המדרש יוכל להמשיך מיד בלמודו. כאשר היה מגיע לבית חותנו לסעודה והיה רואה שלא הוכנה עדיין, לא השתהה אלא נטל ידיו ואכל במהירות פרוסת לחם, ברך ויצא בדרכו לבית המדרש, במוצאי יום הכיפורים הי עוזב, בריצה את ביהכ"ניס, בא לביתו, מבדיל על הכוס אוכל משהו ורץ חזרה לבית המדרש בעוד אחרוני המתפללים עדיין לא הספיקו לצאת ממנו (מורשת אבות, שמות: פרשת תצוה).

אביו בחבל הקשור לבריה ומנעו מכך, אלא שמצא עצה, קשר ידו בחבל וקצהו שלשל דרך החלון, ובקש מחברו שכשיעבור על יד ביתו ימשוך בחבל. מידי לילה אחר צאת אביו, היה חברו מעירו והלכו לביהמ"ד ולמדו עד עלות השחר, ומשך שתיים מוסר, ואח"כ עסקו בתלמוד (עולמו של צדיק, עמ' 32).

סמל ומופת חי אחר, של דבקות בתורה והתמדה בה, היה כק' ה"אמרי-אמת" זי"ע מגור. התאור "לא פסיק פומיא מגרסא" היתה אצלו עבודה מוחשית. הוא לא הפסיק ממשנתו גם בעת החייהבויותיו הציבוריות העצומות כשנפגש גדולי ישראל, כשהשתתף באירועים ציבוריים ופרטיים וכשקיבל את החסדים. במעמד הגדול של הכנסיה הגדולה הראשונה, ראוהו מחליף פתקאות עם הגאון רבי מנחם זמבא הי"ד, ע"י שליח. כשר השליח העיז להציץ באחד הפתקים, מצאו גדוש מראי מקומות של חידושי תורה ומשא ומתן של הלכה. גם כשהיה מגיע לישיבת "מועצת גדולי התורה" שהתקיימו בוורשא, או לועידות אגו"י וכדומה, לא איבד אף רגע ובכל שהות שהיתה, למד מתוך גמרא, פנורמט קטן שהחזיק בחיקו ואף בבואו לשמחת הנשואין של נכדו שנערכה בהשתתפות אלפי בעיר דזונסקא- ווליא חמק אחר החופה בה השטבלך של גור ולמד גמרא במתיקות ובקול גדול

בערב פסח תשמ"ה – מספר רבי משה שולזינגר ("פיניני רבינו הקהילות יעקב"), מסרתי למרן **הסטייפלער,** שתי הערות לספרו "קהילות יעקב" הוא עיין בערות, אמר סברות לכאן ולכאן, ופתאום פתח ואמר: יש בחורים שחושבים שביין-הזמנים זה הפקר ופטורים מלימוד התורה. וזו טעות. אין זמן שמופקע מחיוב לימוד התורה כשיכולים ללמוד. "וידוע אני – הוסיף – מכמה כמה שנהיו גדולי תורה דווקא בזכות זהירותם להקפיד על הלימוד גם ביין הזמנים". ויש בזה שני טעמים א. **מפני שיש הרבה יותר סייעתא-דשמיא כשלומד בכזה זמן שאחרים מזלזלים ואינם לומדים ב.** מפני שביין הזמנים יכול ללמוד יותר במקום שליבו חפץ. שביזמן של הישיבה הוא שמועבד מלמדת של הישיבה דווקא, ואילו ביין הזמנים יכול ללמוד בכל מקום שליבו חפץ, בכל התורה כולה, גם 'בורעים' ו'מועדי', וגם ב'קדשים' ו'טהרות ולחדש חידושים ולהעלות על הכתב ולגדול בתורה. אך הכרתי כמה שנהיו גדולי תורה מובהקים – על ידי שלמדו בהתמדה גם בימי 'בין הזמנים'."

על התמדה גם בתנאי סכנה וחרום מספרים על **מרן הגר"י הלוי מבניסק.** בעת מלחמת העולם השנייה כשבר מורשא לילנא, יחד עם בנו, הפציצו הצוררים את דרכם ואלצו לברוח ליערות ולמצא מחסה מחת לאילנות. **בתוקף ההפצצות** כשאימת מות שלטה בכל **הסביבה היה משוחח עם בנו בענין עמוק מאוד ברמב"ם,** ולימים זכיר לפני גדולים את הסברא שחידש באותו זמן.

סיפר הגר"י פיינשטיין זצ"ל: שכאשר למד בישיבת מיר, זכר הוא את **הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל** טרוד בגרסתו. פעמים מסתובב הלך חוזר פעמים עומד שיען על הקיר וחוזר **איבעים פעם את הגמרא** בזבחים דף מ"ט, סוגיא של "דבר המלמד בהיקש אינו חוזר ומלמד בהיקש" בקדשים יש שם בגמ' שש עשרה איבעיות, **וכך רבי חיים חוזר וחוזר על סוגיא זו.** (הגר"י שולזינגר, קטנטרס "מי יתכן כאח ליי") ועוד סיפר הגר"י פיינשטיין על דודו **הגאון רבי משה פיינשטיין זצוק"ל:** אחר המהפכה הקומוניסטית ברוסיה בזמן שהבולשביקים בססו את השטלטות בכל ערי רוסיה ורוסיה הלבנה, והיבסצקים הגבירו את מעשיהם בעקירת הדת מכל צד, במסגרת רדיפת הרבנים הם הוציאו את הגאון ר' משה פיינשטיין מדיירתו, ואת משפחתו. לבית בררה עבר לגור בחדר הסמוך לבית הכנסת. כך התגורר בצער גדול מאוד עם משפחתו **בחדר אחד, שהיה בלתי מרוצץ כי אם רצפת חול,** וכך באותו חדר ובתנאים אלו, ישב שם רבי משה ולמד בהתמדה גדולה ללא הרף. שם כתב חידושי תורה דרכו ללא הפסקה **במשך תשע שנים.**

מילל דבדיותות: אחמד, נסע במונית ודברו בערבית ביניהם, לאחר שעצרה המונית ליד פתח ביתו, ועוד לפני ששלים, יצא אחמד, מישש את כיסו, ואמר בקול רם: "אוי נראה לי שהארנק נפל במונית..." כששמע זאת הנהג, מיד לחץ על דוושת הגז וברח משם. חייך אחמד בשביעות רצון ואמר לעצמו: "אוהו, יוסוף צדק, זה עובד יופי!" **רבה לפני שלימד לחכמים אמר מילתא דבדיותות ובדחי' רבנן לומר ויפריח היתרם בקסוגיא (שבת ל:)**

מי שבידך אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב משה אהרן דוד ושמעון ויהודה ויוסף וירמיהו וירושם הקדושים וימי בית: אשה, דוד ושרת חניה, צבן יצחק וציפורה, יצחק ויובד תהלה חזד, דוד חזד, ישראל וקרין חניה, ציפורה חזד ומשפחתו, ידו ויובד חזד, יצחק חזד, משה חיים בן אביבה, עמי ורונה חמה חזד, רפי ואביבה זדון, יסכה ויעקב שמשיא, שמואל ונורית חזד, כהן שמעון ומרים, מיכאל ואליס חזד, ענוס וריאל ואריה חזד, יצחק וכוכב חזד, כהן יואל, כהן עזריאל, שרון קנין, ויהונתן ושלל חזד, חזד ודניאל פראגאני, יוסף ומינה חזד, הרב אסף נתן, בת שבע חזד וכל משפחתה, אברהם וסניגלית חזד, ענוס, ר' יעקב צבאן, דוד ואילנה בתין, ר' יעקב אוזביב, כהן רחמים וסו"ן, בר רבקה ובן, מושש יונתן, לזיווג חזן תהלה בת שרה, רות בת תמר, רבקה בת רות עיב לילט ומל אורזין בני ציפורה. שותרמים וכולל קול כמסוך כולל יום, סולל לל ששי, כולל בין הוומים, ועוד, ולעולם השבועי. מלך מלכי המלכים מלחמת ישראל ויחיים מכל צד גרה ונקט יצילים יבנה כוכב מנצחים וכל אשה יפני ישיביליו ויבטל האל-גזירות קשות ורעות ויגזור עליהם האל-גזירות טובות וברכות מרובות, וזכות התורה תגן בעדם וימלא כל משאלת ליבם לטובה, לחיים טובים ומנוחלים, ויסיר כל מחלה וכל דבר רע ונזיה תמיד שמחים ונאושרים בא"י. לעני: ירום בן זילר, רחל בת מולה אליהו בן מירבה.

לקבלת העולן במייל: ALON.DVAR.HAMELEH@gmail.com 054-8464024. כל ההצעות שמורות לצורך יזכיר הרבנים הכל מותר

העולן מוקדש להצלת היונתן ושילת חזד ובני ביתם: שחי' ויתרן יצלחם במאד מאד ויזכם בקרוב ממש לפרי בטן ויתקיים בהם הפסוק ומלא כל משאלותך וכך הפסוק והיה כעץ שתול על פלגי מים ורץ פרוי ותן בעתו וכל אשר יעשה יצליח ויזכו לראות בנים ובני בנים עוסקים בתורה